

## Matkakertomus 8

### 15.1. 2006 Chaguaramas, Trinidad

Olemme nyt viettäneet Karibialla noin kuukauden. Purjehdusmaileja ei ole kertynyt kovinkaan paljon, sillä monessa paikassa olemme viivähtäneet useita päiviä ja saarten väliset välimatkat ovat varsin pieniä. Sää on ollut tietysti lämmintä, mutta sadetta on ollut enemmän kuin odotimme.

Suomalaisia olemme tavanneet Atlantin tällä puolella enemmän kuin koko matkan aikana toisella rannalla. Varsinkin täällä Trinidadissa näyttää olevan oikein suomalaiskeskittymä.

Erica on nyt kuivalla maalla ja työmiehet askartelevat vesilinjan korotuksen kimpussa. Kun homma on tehty ja olemme saaneet pohjan maalatuksi, siirrymme poijuun vähäksi aikaa, aloitamme turistielämän ja tutustumme Trinidadin ihmeisiin.

Täältä jatkamme hiljalleen takaisin Grenadalle ja siitä pohjoiseen päin.

17.12. Kari jatkoi perähytin lakkausta. Huomasimme, että Kanarialta ostettu lakka näyttää jotenkin himmeältä. Homma on siis pantava uusiksi, kunhan löydämme sopivaa lakkaa.

Kävimme kävelyllä ja päädyimme katsomaan laukkakilpailuja paikalliselle laukkaradalle. Meininki oli juuri sellainen, mitä olemme televisiosta joskus nähneet.

Illalla katsoimme television kautta ensimmäisen kuvaamamme tunnin videokasetin.

18.12. Meluisa yö – taas! Ihmettelemme, miten ihmeessä ravintoloiden sallitaan huudattavan musiikkia noin tolkuttaman lujaa - ja miten siellä voivat asiakkaat olla, henkilökunnasta nyt puhumattakaan.

Aamun ja aamupäivän oli pilvistä ja sadekuurojakin tuli tuon tuostakin. Vietimme siis aamupäivän Ericassa lueskellen.

Iltapäivällä oli tarkoitus mennä aikaisemmin käymäämme kiinalaiseen ravintolaan syömään, mutta se oli kiinni. Söimme siis Yacht Clubin rantabaarissa. Tulipahan lentokalaa maistettua!

Kiertelimme vielä illalla kaupungilla katselemassa jouluhyörinää. Sunnuntai-illasta huolimatta kaupoissa oli täysi meininki päällä. Teimme hieman ostoksia tuhlataksemme viimeisiä Barbadosen dollareitamme.

19.12. Kävimme leimaamassa itsemme ulos Barbadoselta. Onneksi toimistoihin ei tarvinnut mennä Ericalla, vaan menimme jollalla rantaan ja sieltä kävelimme satamaterminaaliin. Jouduimme tietysti taas odottelemaan ja käymään kolmessa toimistossa. Paluumatkalla teimme ruokaostoksia.

Iltapäivällä kävimme syömässä kiinalaisessa ravintolassa. Tällä kertaa ruoka ei ollut yhtä hyvää kuin viimeksi.

Pitkin matkaa tutuksi tullut hollantilainen Diederik-vene oli lähdössä Arubaan, mutta sillä näytti olevan ongelmia ankkurin noston kanssa. Onneksi toisesta hollantilaisveneestä joku meni jollineen hätiin.

Nostimme ankkurin noin klo 15 ja läksimme mukavassa myötäisessä 92 mailin purjehdukselle kohti Bequiaa.

20.12. Hieno yöpurjehdus. Perillä olimme noin klo 10. Ankkurointipaikassa Port Elizabethin edustalla oli erittäin paljon veneitä, mutta hyvin sovimme vielä sekaan. Kirjautuminen vaati vain yhden lomakkeen täyttämisen ja kävi jonottamatta. Kylä oli pieni, mutta varsin viehättävä. Kadut olivat kapeita kujasia ja hauska jalkakäytävä kulki aivan vesirajassa, rannan puolella oli ravintoloita. Nettipaikkoja näytti olevan useita, samoin pieniä ruokakauppoja. Ankkurilahti oli vihreiden kukkuloiden ympäröimä ja pieniä somia taloja oli pitkin rinteitä. Koko saarella on pilottikirjamme mukaan vain noin 6000 asukasta.

Kävimme venetarvikeliikkeessä ja huolimatta pilottikirjamme hehkutuksesta valikoimat olivat niukahkot. Saimme kuitenkin ostetuksi St. Vincent & Grenadinesin (johon Bequia kuuluu), Grenadan ja Trinidadin kohteliaisuusliput ja jotain pientä sälää. Puutelista ei juurikaan lyhentynyt.

Ankkurissa näytti olevan ainakin viisi ruotsalaisvenettä ja suunnilleen saman verran sekä norjalaisia että tanskalaisia. Taas kerran Suomen edustus oli meidän harteillamme.



21.12. Kiertelimme kylällä, kävimme rautakaupassa ja teimme pieniä ruokaostoksia.

Ilmoittauduimme jouluaattona klo 18 alkavaan skandinaavien beach partyyn.

Iltapäivällä reipas sadekuuro kasteli meidät, kun olimme juuri jollailleet rantaan. Onneksi sade täällä on lämmintä ja vaatteet kuivuvat päällä nopeasti.

22.12. Yöllä satoi ja tuuli puuskaisesti. Kastoimme jollamme (T/T ERICA) – eli liimasimme eilen ostetut kirjaintarrat sen kylkeen.

Kävelimme ympäri kylää etsimässä hiustenleikkaajaa. Kampaaja jopa löytyi, mutta hän ei halunnut leikata tämäntyyppisiä hiuksia – joku tekee sellaista keskiviikkoisin, joten ohi meni taas kerran. Miesten parturiin oli pitkä jono. Kävimme ruokakaupassa ja rastatorilla hedelmäostoksilla. Ihmettelimme, miten paikallisilla on varaa ostaa hedelmiä tai vihanneksia, sen verran arvokkaita ne täällä ovat – tai ehkä meille turisteille on ihan omat hinnat!

Illalla tulostimme Kuopioon kuvia matkalta myöhästyneeksi joului- ja ennakkosyntymäpäivälahjoiksi.

23.12. Kari hioi ja lakkasi salongin lattiat. Hiomisessa olikin isompi urakka kuin olimme etukäteen kuvitelleet. Lisäksi lakkaus ei tahtonut millään kuivua. Kummallista, täällähän on kuitenkin todella lämmintä. Liian kosteatako?

Taaksemme tuli suomalaisvene (Clipper Hitehawk), joka on ollut Karibialla ties kuinka pitkään. Poikkesimme siellä kylältä tullessamme ja meille tarjottiin herkulliset jäiset juomat. Bimbolle ja Matille oli juuri tullut Suomesta 5-henkinen perhe muutaman viikon purjehdukselle.

24.12. Jouluaatto! Tein rosollin, ostimme jäitä ja nautimme jääkylmiä rommipunsseja. Puoliltapäivin söimme joulupuuron ilman mantelia. Ei tuntunut ihan jouluiselta!

Klo 13 menimme norjalaisporukan kanssa kimpakyydillä ylös kukkulalle norjalaisen Mariannen ”Why Knot?” nimiseen taloon jouluglögille. Marianne on asunut Bequialla jo vuosikautia, samoin kuin järjestänyt näitä jouluglögitalaisuuksia. Väkeä oli todella paljon. Tapasimme monia tuttavuuksia matkan varrelta. Suomalaisia oli vain Clipper Hitehawkin joukkue ja me.

Illalla jollailimme skandinaavien jouluiheen beach partyyn. Satuimme varsin kansainväliseen pöytään: edustettuina olivat Kanada, USA, Norja ja Suomi. Ruoka ei valitettavasti ollut erityisen hyvää, varsinkaan hintaan (45 EC / nenä) nähden.

25.12. Kävimme kävelyllä saaren toisella puolella Friendship Bayssä. Tie kiemurteli vihreän metsän läpi. Tuntui hassulta, kun tien varressa kasvoi samoja kasveja, joita Suomessa vaalitaan ruukuissa olohuoneissa. Joimme jääkylmät rommipunssit Mosquito-ravintolassa, jossa oli alkamassa skandinaavinen brunssi.

Illalla valmistelimme Erican purjehduskuntoon ja kävimme automaatilla nostamassa käteistä.

26.12. Tilasimme heti aamulla VHF:llä vettä Daffodililta. Meille sanottiin, että saamme sitä kymmenen jälkeen. Jouduimme odottamaan sitä koko päivän klo 16 asti ja tiedustelevaan sen perään moneen kertaan. Päivä meni odotellessa ja lähtö siirtyi aamuun.

27.12. Hieno noin 20 mailin purjehdus Canouanille Charlestown Bayhin. Saimme heti lähdön jälkeen oikein kunnan vesikuuron niskaamme. Lahti oli Mooringsin vuokraveneiden tukikohta, ja lähes kaikki veneet olivat vuokraveneitä (poijuissa). Iltapäivän ja illan mittaan alkoi tulla muitakin veneitä.

Lahdella oli kallionpypylä (kivikasa?), jonka päällä joukko pelikaaneja istuskeli. Kävimme jollalla kuvaamassa niitä, eivätkä ne piitanneet meistä tippaakaan.



Kävimme kylällä etsimässä ruokakauppaa. Kovin oli hiljaista. Ilmeisesti täällä vietetään joulua pitkän kaavan mukaan – toisaalta, jouluaatto näytti ainakin Bequialla olevan aivan tavallinen päivä. Yksi ainoa kauppa oli auki. Se oli pienen pieni ja pimeä, ei minkäänlaisia valoja palamassa. Ostimme shampanjapullon uudenvuoden aatoksi ja jäätelöt.

Illalla swell alkoi keikuttaa veneitä ja olosuhteen kävivät aika epämukaviksi. Siitä

huolimatta nautimme olostamme lettukestien merkeissä.

28.12. Keikkuvan yön jälkeen kävimme nopsaan Mooringsin toimistoa vastapäätä olevassa pienessä kaupassa täydentämässä ruokavarastoja. Löysimme jopa pakastettua porsaanfilettä - sellainen oli pakko ostaa!

Ennen lähtöä huomasimme, että syvyysmittari ei toimi. Kari kävi kaikki liitännät läpi ja kävi snorkkelin kanssa sukeltamassa ja puhdistamassa anturin. Valitettavasti turhaan.

Purjehdimme 7,3 mailia Mayreaun saarelle Saline Bayhin. Oltiin kernaasti menneet saman saaren luoteisnurkassa olevaan Salt Whistle Bayhin, joka näytti pilottikirjan kuvissa todella hienolta. Emme kuitenkaan viitsineet ängetä sinne, koska kaiku ei ollut kunnossa ja lahti näytti aika pieneltä ja veneitä oli paljon. Saline Bayssa oli tilaa, sillä olimme pitkän aikaa ainoa vierasvene.

Iltapäivällä jollailimme rantaan. Kun yritimme kiinnittyä lahden etelänpuoleiseen laituriin, meidät hätisteltiin siitä pois, emmekä saaneet edes vetää jollaa hiekkarannalle laiturin viereen. Ajoimme siis pohjoiselle laiturille ja kiinnityimme siihen. Kylällä oli runsaasti ravintoloita ja pari ”supermarketiakin” löysimme, mutta kumpikaan ei ollut auki. Kävelimme mutkaista pikku tietä saaren toiselle rannalle Salt Whistle Bayn lähelle. Mukavalta se näytti maaltakin päin.

Palatessamme kävimme kirkonmäellä. Kirkon pihalta oli hienot näköalat Tobacco Caysin saariryhmään. Näimme myös ihanan ankkuripaikan riuttojen suojassa tämän Mayreau-saaren itärannalla ja päätimme siirtyä sinne muutaman muun veneen seuraksi.

Matkaa oli muutama maili. Kieli keskellä suuta pujottelimme GPS:ään syötettyjen pisteiden perusteella riuttojen välistä. Maksoi kyllä vaivan! Paikka oli todella hieno: kauniin turkoosia vettä, koralliriutat suojana, vain muutama vene, kauniit hiekkarannat ja näkymä ruuhkaiseen Tobacco Caysiin.



29.12. Kävimme uimassa ja snorklailemassa rannalla. Vesi oli kirkasta ja näkyvyys hyvä, suuria kaloja ja isoja pikkukalaparvia.

Jollailimme rantaan ja kävelimme kylälle pientä metsätietä pitkin, joka toi mieleemme suomalaiset metsätiet esimerkiksi Högsårassa tai Vänöllä. Kaupat eivät olleet auki nytkään.

Joimme oluet Paradise-ravintolassa. Paluumatkalla keräsimme muutaman kauniin simpukankuoren ja korallinpalasen matkamunistoksi.



Illalla pidimme grillijuhlat rantahiekalla. Istuimena ja pöytänä käytimme rantapusikosta löytämiämme olutkoreja. Grillasimme perunasipulinyytit ja muutama päivä sitten ostamamme porsaanfileen. Ruoka maistui hyvältä, puitteet olivat mahtavat ja tunnelma oli hieno!

30.12. Yöllä ja aamulla tuuli aika kovaa, jopa 13 m/s. Onneksi riutta suojasi Erica aallokolta ja ankkuri piti. Kävimme hakemassa grillin pois rannalta, siivosimme jälkemme ja

palautimme olutkorit metsän suojiin.

Lounaan jälkeen ajoimme riuttojen välistä noin kolmen mailin päähän Tobacco Caysiin. Veneitä oli todella paljon (monta tuttuakin), mutta löysimme hyvän paikan Baradal-saaren eteläpuolelta.

Jollailimme Baradalille, jossa olemme nauttineet lobster-illallista vuonna 2001 purjehtiessamme näillä vesillä Purjelaivasäätiön Helenalla pari viikkoa.



Saimme yhteyden Tommiin, joka on purjehtimassa Purjelaivasäätiön Lokilla. Mahdollisesti tapaamme Grenadalla.

31.12. Ninni, jonka tapasimme viimeksi Las Palmasissa, tuli Saltwhistle Baystä eli nyt Suomen edustus kaksinkertaistui. Veneitä täällä on monista maista, mutta erityisen paljon näyttää olevan norjalaisia.

Paikallinen venekauppias Walter tuli veneellään viereemme ja ostimme häneltä leipää ja jäitä. Tilasimme myös olutlaatikollisen, jonka hän lupasi toimittaa meille huomisaamuna.

Piipahdimme Ninnillä ja veimme sinne

osan jäistä. Mikko-kipparilla oli seuranaan Atlantin-ylitysmiehistönsä Juha ja Pertti ja heidän vaimonsa Kristiina ja Mirja, jotka olivat tulleet mukaan Barbadoselta.

Kävimme jollalla snorklailemassa Petit Bateau'n pohjoisrannalla ja Baradalin itäpuolella.

Ankkuripaikalle alkoi tulla hiukan tilaa iltapäivällä, kun vuokraveneet lähtivät pois. Arvelimme, että niille oli järjestetty uudenvuoden vastaanottajaiset jossain tukikohdassa. Myös suurin osa ”miljoonapaateista” läksi jonnekin.

Illan hämärtyessä nautimme kolmen ruokalajin juhlaillallisen: Mexico-tonnikalasalaattia, makaronilaatikkoo ja persikoita suklaakastikkeella – kaikki säilykkeistä! Hyvää oli. Puoliltaoin joku ampui muutaman ilotulitusraketin ja aika paljon hätäraketteja leijaili taivaalla. Torvia toivoteltiin ja meteli oli aikamoinen.

1.1.2006. Yöllä tuuli aika kovaa ja jo tutuksi tulleeseen tapaan vähän satoikin. Walter piti lupauksensa ja toi meille laatikollisen Hairoun-olutta (80 EC). Kovin olivatkin jo olutvarastomme päässeet niukoiksi - niin kyllä myös tuorevarastot ja moni muukin, kuten esimerkiksi säilykehedelmät. Onneksi Union Islandilla on pilottikirjamme mukaan monenlaista tarjontaa, sillä puutelista alkaa olla jo hurjan pitkä!

Kävimme jollalla Horseshoe-riutan kupeessa ja Kari snorklaili. Tuuli oli sen verran kova, että allokkoa alkoi jo olla jonkin verran riutasta huolimatta.

Iltapäivällä tuli niskaamme hurjia sadekuuroja ja tuulta oli puuskissa jopa 20 m/s. Yksi saksalaisvene irtosi ankkurista ja ajelehti vaarallisen näköisesti muiden veneiden joukossa.

Veneessä oltiin kannen alla, ja kesti jonkin aikaa, ennen kuin siellä huomattiin mitään. Onneksi



mitään vahinkoa ei päässyt tapahtumaan, vaikka täpärältä näyttikin.

Kovaa tuulta ja sadekuuroja riitti koko illan. Olimme jo käyneet nukkumaan, kun noin kello 22 ulkoa kuului huutoa. Menimme tietysti katsomaan. Yksi katamaraani oli lähtenyt ajalehtimaan ja oli ajautunut läheisen

purjeveeneen päälle. Toisiinsa takertuneina ne ajautuivat Erica kohti. Onneksi jommankumman ankkuri pysäytti ne ennen törmäystä. Pitkän touhuilun jälkeen purjevene saatiin irti ja se siirtyi toiseen kohtaan ankkuriin. Katamaraani jäi perä tuuleen päin yöksi.

Samoissa puuskissa muutama muukin vene irtosi, mutta vähemmän dramaattisin seurauksin.

2.1. Tuulta ja sadetta jatkui koko yön ja aamupäivän. Aamupäivän aikana katamaraani sai itsensä irti ankkuriköysisotkuista ja iltapäivällä se läksi jonnekin, Myös muita veneitä läksi joukoittain pois, suojaisempiin satamiin oletettavasti. Ninni läksi Cliftoniin Union Islandille.

Me nostimme ankkurin iltapäivällä ja siirryimme Union Islandin länsirannalla olevaan Chatman Bayhin. Lahti oli korkeiden kukkuloiden ympäröimä, hiekkaranta pohjukassa. Veneitä oli aika paljon.

3.1. Jouduimme ankkuroimaan aamulla uudelleen. Olimme ajautuneet vähän merelle päin, ja kun Kari nosti ankkurin ylös, syykin selvisi. Olimme pudottaneet ankkurin heinäiseen kohtaan ja se oli mennyt niistä tukkoon. Seuraavalla yrityksellä saimme ankkurin pitämään kunnolla.

Kävimme jollalla snorklailemassa. Pelikaanit torkkuivat rantakivillä tai kalastelivat, samoin kuin jotkut muut linnut, jotka syöksyivät taivaalta rantaveteen ja olivat sukelluksissa jopa yli minuutin.

Puolenpäivän jälkeen moottoroimme enimmäkseen vastatuuleen muutaman mailin matkan Cliftoniin. Ankkuroimme riutan suojiin Ninnin lähelle. Ninniläiset kävivät meillä turisemassa..

Illalla kävimme syömässä mainiot pihvit (tai kalat) Yacht Clubin viehättävässä ravintolassa ninniläisten kanssa. Mukavaa oli!

4.1. Kävimme pankissa nostamassa Visalla rahaa, koska kylässä ei ollut (toimivaa) automaattia – yksi ruosteinen löytyi. Pankissa oli hirvuihin jono, ovelle asti, mutta onneksi Visa-nostot hoidettiin eri luukulla kuin muut pankkiasiat. (Mikko oli kuulemma joutunut jonottamaan eilen lähes tunnin Euroja vaihtaessaan.)

Kylä oli todella viehättävä. Pääkadun varrella oli pieniä kauppoja ja ravintoloita vierä vieressä. Aukion reunoilla oli värikkäiksi maalattuja hedelmä- ja vihanneskojuja, joiden tuotteet oli laitettu kauniisti ja houkuttelevasti näkyviin.

Teimme ruokaostoksia sieltä sun täältä. Polttoainetta jollaan haki meille paikallinen laituripoika. Kalliiksi tuli (45 EC, 7 litraa)!

Kävimme illalla lentoasemalla kirjautumassa ulos – lähtisimme aamulla anki varhain. Tullessa meiltä veloitettiin 70 EC, nyt 39 EC. Satamamaksuihin meiltä ei ole mennyt rahaa pitkiin aikoihin, mutta nämä muut viranomaiset osaavat kyllä laskuttaa! Immigrationin virkailija oli tavattoman kiinnostunut siitä, millaista Suomessa on tähän aikaan vuodessa. Hän myöskin laittoi ”matkamunistoleimat” passeihimme.

5.1. Läksimme matkaan klo 7.30. Tuuli oli kevyt ja levitimme kaikki purjeet töihin. Purjehdimme Carriacoun itäpuolelta. Saaren edessä olevan riutan päällä oli ruostunut laivanhylky. Mietimme, että oli täytynyt olla ylävesi ja kova aallokko, kun laiva-poloinen oli sinne joutunut!

Tuuli hiipui hiipumistaan ja jouduimme käynnistämään välillä moottorin ehtiäksemme valoisan aikaan Grenadan St. Georgesin satamaan.

Grenadan pohjoispuolella 500 metriä vedenpinnan alapuolella on toimiva tulivuori. Viranomaiset varoittavat, että se pitää kiertää. Meidän reittimme kulki kuitenkin mukavasti sen ohi emmekä joutuneet tekemään ylimääräisiä mutkia.

Grenadan länsiranta näytti erittäin kauniilta. Rannan tuntumassa kulki maantie ja taloja oli pitkin matkaa välillä yksittäin, välillä pikku kyliksi asti. Vuoret kohosivat vihreinä taustalla korkealle.

ST. Georgesin Laguuni oli aika täysi, mutta toisella yrittämällä saimme Erican sovitetuksi muiden veneiden joukkoon. Ninni tuli heti perässämme ja meni laituriiin.

6.1. Kävimme aamulla kirjautumassa sisään. Toimiston piti aueta klo 8, mutta virkailija tuli paikalle vasta vähän ennen yhdeksää. Odotellessa juttelimme Belizestä kotoisin olevan purjehtijan kanssa. Hän kehui kovasti Venezuelaa sekä kauniiksi että edulliseksi, ja turvalliseksi suurkaupunkeja lukuun ottamatta. Karin alkoi kovasti tehdä mieli sinne. Saa nähdä.

Kävimme Water World-venetarvikekaupassa kyselemässä neuvoja syvyysmittarimme suhteen. Sieltä luvattiin soittaa asiantuntijalle Kaliforniaan iltapäivällä. Ostimme kaikenlaista pientä sälää tax-free-hintaan.

Laguunin rannalla oli myös hyvin varustettu ruokakauppa. Kävimme siellä ostoksilla. Siellä tuli vilu, sillä venetarvikekaupasta kävellessämme reipas sadekuuro kasteli meidät, ja kaupan ilmastointi oli varsin tehokas.

Lounaan jälkeen jollailimme kaupungille. Kadut olivat todella kapeita ja ahtaita eikä jalkakäytäviä ollut lainkaan. Autoja oli paljon, ja vaikka monet kadut olivat yksisuuntaisia, siellä oli hankala liikkuu.

Tori oli värikäs ja erittäin äänekkäs. Sen ympärillä oli paljon kauppoja, joissa myytiin kaikkea kahvikupeista lakanakankaisiin ja kengistä naisten mekkoihin samassa myymälässä. Ostimme Karille uuden repun Cliftonissa hajonneen tilalle ja minulle uudet sandaalit. Las Palmasista ostetut näyttävät olevan loppuunkävellyt!

Palattuamme kävimme venetarvikekaupassa, josta soitettiin Simradin asiantuntijalle. Jouduin selittämään ongelmamme (aallokossa satunnaisesti näyttää syvyyden, useimmiten ei, johdot tarkastettu moneen kertaan). Saimme vinkin avata databoxi ja varmistaa, ettei sulakkeissa ole kosketushäiriöitä. Jos se ei auttaisi, maanantaina saisimme jonkun lentokonemekaanikon tutkimaan ongelmaamme paikan päällä. Loistavaa palvelua!

Kävimme kaupassa (taas satoi!) ja sitten olikin taas jo ruoka-aika. Saimme pitkää aikaa jauhelihakastiketta ja spaghettaa – nam!

7.1. Kari peuhasi taas syvyysmittarin kanssa. Luultavasti toinen databoxin sisällä olevista sulakkeista oli viallinen. Meillä ei ollut sopivaa, eikä Mikollakaan, joten kipitimme Water Worldiin. Siellä meidät neuvottiin menemään bussilla Spice Center-ostoskeskuksessa sijaitsevaan radio- ja tv-liikkeeseen, jossa piti tällaisia sulakkeita oleman. Bussimatka maksoi 2 EC / henkilö, edullista. Sulakkeita ei löytynyt, mutta ostoskeskuksessa oli paras ruokakauppa pitkään, pitkään aikaan. Ostimme sieltä kaikenlaista sellaista, mitä ei ollut muista kaupoista löytynyt.

Kari kokeili suuremmalla sulakkeella syvyysmittaria, mutta valitettavasti se edelleenkin näytti vain 0,0. Harmitti. Kävimme Water Worldissa kertomassa, että jatkaisimme matkaa emmekä siis tarvitse ketään katsomaan syväysmittaria maanantaina.



Iltapäivällä kävimme torilla hedelmä- ja vihannesostoksilla. Viiden sipulin sipulipussi maksoi 1 EC / pussi ja puolen kilon porkkanapussi (Kanadasta!) 5 EC. Löysimme vihdoin parturin ja saimme viimeinkin molemmat hiuksemme siisteiksi.



8.1. Läksimme kohti seuraavaa ankkuripaikkaa heti aamulla. Aluksi ei tuullut lainkaan, sitten alkoi tuulla, mutta valitettavasti suoraan keulasta. Siispä moottoroimme. Aaltojen heilutellessa keulaa syvyysmittari osoitti taas silloin tällöin elonmerkkejä ja antoi syvyyslukemia. Kävin keulahyvin lattian alla tutkimassa anturia ja heiluttelin siitä lähtevää johtoa, joka oli nippusiteellä kiinnitetty tiukasti lämmitysputkeen - ja niin alkoi mittari taas toimia!

Saimme 5-kiloisen erikoisen näköisen kalan, joka osoittautui Horse-eye jackiksi (hevosensilmä-jack). Heitimme sen pois, sillä pilottikirjamme mukaan suuret yksilöt voivat olla myrkyllisiä, emmekä tiedeet, oliko tämä ”suuri yksilö”. Kirjan mukaan myrkytys on ikävä, joskaan ei tappava. Se saattaa aiheuttaa ripulia ja oksentelua sekä puutumista käsissä, jaloissa ja kasvoissa. Oireet saattavat vaivata viikkoja, jopa kuukausia. Parempi siis varoa!

Pieni barracuda oli salavihkaa tarttunut vieheeseen. Kari huomasi sen vasta alkaessaan kelata viehettä sisään ankkuripaikkaa lähestyessämme. Onneksi se pääsi irti omia aikojaan. Ankkuripaikkaamme Caligivny Islandin ja Adam Islandin väliin oli aika kinkkinen reitti riuttojen välistä, joten oli onni, että syvyysmittari toimi. Ankkurissa oli vain yksi sveitsiläisvene meidän lisäksi. Lahden pohjukassa raivaustraktori perkasi rantametsikköä, muuten rannat olivat autiot. Caligivny Islandilla tosin oli uuden näköinen rakennus rannassa ja suuri huvimaja mäen huipulla.

Kävimme jollalla riutoilla ja Kari kävi snorklailemassa ja ihastelemassa taas kerran kalojen paljoutta ja värikkyyttä.

Illalla jouduimme siirtämään Erica, sillä veden laskiessa ja virtausten kääntäessä venettä, perä joutui liian lähelle matalikkoa. Auringon laskiessa eteläisellä taivaalla oli todella mustia ja paksuja pilviä, ja pelkäsimme saavamme niskaamme oikein kunnan myräkän. Ne menivät kuitenkin sivu kiusaamatta meitä.

9.1. Aamu-uinnin jälkeen moottoroimme muutaman mailin päässä olevaan ST. David´s Harbouriin. Lähtiessämme ankkurilahdessa ei tuullut lainkaan, mutta yllätykseksemme niemen takana oli kova (12 – 16 m/s) tuuli, vastainen kaiken lisäksi. Matka oli aikamoista rytkytystä vasta-aallokkoon, mutta onneksi se ei kestänyt kauan. Syvyysmittari mokoma teki taas lakon.

Satamassa oli muutama vene poijussa, samoin ankkurissa. Swell hiukan keinutteli Erica, ei häiritsevästi kuitenkaan. Lahden pohjassa oli venetelakka, ja siellä kymmeniä veneitä telakoituna. Kävimme siellä katselemassa veneitä. Aika monessa oli kunnostustyöt meneillään. Täällä on erikoista se, että veneet telakoidaan näköjään yleensä mastoineen päivineen, toisin kuin Suomessa.

Rannalla oli uudehko lomakylä, jonka ”mokit” olivat kauniisti väritettyjä ja sijaitsivat mukavasti rinteellä.

Kari tutkaili vielä kerran syvyysmittarin johtoja ja löysi sieltä kohdan, joka oli puristuneena veneen rungon ja kaapin seinän väliin. Vielä uudet tinaukset – joskohan se nyt olisi jo kunnossa!

Illalla tuuli puuskutteli taas aika reippaasti.

10.1. Aamulla saimme puuskaisen tuulen kera reippaita sadekuuroja. Sään seljettyä kävimme kävelyllä lomakylän yläpuolisella harjanteella, sieltä pientä kärryolkua pitkin mäkeä alas laaksoon ja pienen kylän läpi takaisin. Ostimme matkalla herkulliset jääkylmät sokeriruokomehulasilliset

Lounastimme telakan rantabaarissa ja kävimme sitten leimaamassa itsemme ulos Grenadalta. Valmistelimme Erican lähtökuntoon. Leivoin patonkia.

Nostimme ankkurin klo 16.30 päämääränä Tobago. Lahden suojasta päästyämme totesimme tuulen olevan 10 – 14 m/s itätuulta ennustetun 7 – 8 m/s koillistuulen sijasta. Emme halunneet alkaa luovia kohti Tobagoa, joten uudet suuntimat otettiin Trinidadiin.

11.1. Yö oli aikamoista menoa: Rajuja sadekuuroja ja niiden yhteydessä jopa 17 m/s tuulenpuuskaa ja kuurojen välissä 7 – 8 m/s. Purjeiden kanssa sai siis olla kieli keskellä suuta!

Saavuimme Trinidadin Chaguaramasin satamaan kello 10.20. Kävimme kirjautumassa Immigrationissa ja tullissa ja täytimme taas monen monta lappua. Pilottikirja kertoi pohjan pidon

olevan huonon, joten kiinnityimme poijuun (30 TT / vrk) Anneli Kapal-katamaraanista kyydissään Ninnistä ”loikannut” Mirja tuli meitä jututtamaan. Anneli ja Seppo ovat olleet Trinidadissa jo pitkään, joten tulemme varmaan saamaan heiltä paljon hyödyllistä tietoa!

Saimme järjestettyä Erican ylösnoston huomiseksi Power Boatsin telakan kanssa. Tapasimme – Annelin vihjeen perusteella – myös ruotsalaisen Jonaksen, joka lupautui tekemään meille uudet vantit.

Sadekuuroja pitkin päivää.



12.1. Maksoimme poijumaksun kahdeksi viikoksi ja merkitsimme poijun meille varatuksi. Erica nostettiin ylös aamupäivällä taitavasti ja nopeasti. Pohja pestiin saman tien painepesurilla. Se oli paljon siistimmässä kunnossa kuin olimme kuvitelleet. Sieltä täältä jouduin siiklillä raaputtelemaan valkoista pikku matojen näköistä kasvustoa.

Suomalaisveneitä täällä on aika monta: Kapal, Venla – tosin lähdössä lähipäivinä pohjoiseen päin, Irene (emme vielä ole tavanneet), Ninni ja Erica. Telakoituna on vielä Anna .

Kävimme tutustumassa venetarvikekaupan tarjontaan ja ostimme maalaustarvikkeita.

Päivä oli varsin sadekuuroinen, mutta illalla selkeni vähän. Nautimme illallisen kuutamossa hiukan poikkeuksellisissa olosuhteissa eli kuivalla maalla veneiden ja mastojen ympäröiminä.

13.1. Kiertelin aamupäivällä ympäri telakoita etsiskellen pappakuomuntekijää. Joku firma oli jo lopettanut, joku piti aikatauluamme liian kiireisenä, mutta parista firmasta luvattiin tulla käymään huomenna tai maanantaina.

Kari tilasi vesilinjan nostoon liittyvän maalaustyön ja iltapäivällä muutama herra tulikin suunnittelemaan työtä. Moneen kertaan siinä maalarinteippiä siirrettiin ja aseteltiin!

Illalla kävimme Mikon, Kristiinan ja Juhan kanssa läksiäisillallisella italialaisessa ravintolassa.. Ruoka oli erittäin maukasta ja annokset runsaat. Laskuihin oli ikävä kyllä livahtanut ylimääräisiä viinilasillisia ja oluita. Kun tarjoilija huomasi, että tutkiskelimme laskuja tarkkaan ja keskustelimme vilkkaasti, hän tuli heti kysymään, onko jotain vialla ja hyvin auliisti korjasi laskut. (Sama oli tapahtunut aikaisemminkin ninniläisille tässä samassa ravintolassa).

14.1. Aurinkoinen aamu pitkästä aikaa. Kävimme venetarvikekaupassa ja ruokaostoksilla. Kari kävi hakemassa Jonakselta ensimmäiset 6 vanttia ja asensi ne paikalleen. Minä pesin pyykkiä ja siivoilin sisätiloja. Vesilinjan korotustyö eteni ja praimerit saatiin ruiskutetuksi.

Illalla kävimme telakan rantaravintolassa drinkeillä. Englantilaisen naapuriveneen kippari ja suomalainen Olli tulivat pöytäämme istumaan. Siinä sitten harrastimme ”laituripurjehdusta”.

15.1. Täällä on jotakin pieniä (huomaamattomia) ötököitä, joiden pistospaikkoja kutittaa niin vimmatusti. Minua ne näyttävät rakastavan oikein erityisesti – viime yönä silmäkulmaani ja silmäni alle on pistelty monta kertaa.

Kuuma (KUUMA!) ja aurinkoinen päivä. Kari hioi ruffin ja minä kiillottelin Erican kylkien reunalistojen yläpuolisia osia. Sitten siirryin sisätiloihin kirjoittamaan matkapäiväkirjaa puhtaaksi.

Saimme Suomesta tiedon, että presidentinvaaleissa tulee toinen kierros. Taitaa olla meillä molemmilla elämämme ensimmäinen kerta, kun jäi ja jää äänestämättä

Illalla kuulimme telakan ravintolasta steel-rumpujen soittoa ja illallisen jälkeen menimme sinne. Kyseessä oli yhden-miehen orkesteri eli musiikki soi nauhalta ja musikantti soitteli steel-rumpua päälle. Istuimme siellä yksien daiquirien ajan Mikon seurassa.

Mukavaa talven jatkoa toivottaen

Arja ja Kari